

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Den gamle Gravsteen.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429412393312/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Herre Gud, det er *Preben Svane*s og hans Instrues Græv-
steen!« sagde en gammel Mand derinde, der kunde, i sin Alder,
godt være Bedstefader til dem Allesammen i Stuen. »Ja, det
Ægtepar var et af de sidste som bleve jordede paa den gamle
5 Klosterkirkegaard! det var et gammelt, hæderligt Par fra mine
Drengs-Aar! Alle kjendte dem, og Alle holdt af dem, de vare
Alders-Konge-parret her i Byen! Folk sagde om dem at de eiede
over en Tønde Guld, og dog gik de simpelt klædt, i det groveste
Tøj, men deres Linned var saa skinnende hvidt. Det var et dei-
10 ligt gammelt Par, *Preben* og *Marihel* – Naar de sad paa Bæn-
ken, der var oppe paa Husets høje Steentrappe, som det gamle
Lindetræ hældede sine Grene over, og de nikkede venligt og
mildt, saa blev man ordenlig glad derved. De vare saa mageløse
gode mod de Fattige! de bespiste dem, de klædte dem, og der
15 var Fornuft og sand Christendom i al deres Godgjærenhed. Først
[11] døde Konen! jeg husker den Dag saa godt! jeg var en lille Dreng
og med min Fader inde hos gamle *Preben*, lige idet at hun var
hensøvet; den gamle Mand var saa bevæget, græd, som et Barn.
– Ligeet laas endnu i Sovekammeret, tæt ved, hvor vi sad, –
20 han talte til min Fader og et Par Naboer, om hvor eensomt der
nu vilde blive, hvor velsignet hun havde været, hvormange Aar
de havde levet sammen, og hvorledes det gik til at de bleve
kjendte med hinanden og fik hinanden kjær; jeg var som sagt,
lille, og stod og hørte til, men det opfyldte mig forunderligt at
25 høre paa den gamle Mand, og see, hvorledes han mere og mere
blev livlig, fik røde Kinder, idet han talte om Forlovelses Dage-
ne, hvor yndig hun havde været, hvormange smaa uskyldige
Omveie han havde gaaet for at træffes med hende, og han talte
om Bryllups-Dagen, hans Øine lyste derved, han levede ligesom
30 tilbage igjen i den Glædes-Tid, og saa laas hun nu inde i
Kammeret tæt ved død, en gammel Kone, og han var en gam-
mel Mand og talte om Haabets Tid! – – ja, ja, saaledes gaaer
det! Da var jeg et Barn kuns og nu er jeg gammel, gammel, som
Preben Svane. Tiden gaaer og Alting skifter! – Jeg husker saa
35 godt hendes Begravelses-Dag, gamle *Preben* gik lige bag efter

1 Grævsteen] Ligsteen m0. 2 gammel] gammel, gammel m0, gammel A,
gammel, gammel C, gammel D. – der] han m0, der A, han C, der D. 16 sad]
m, sade O. 13 ordenlig] ordentligt m, ordentlig O. – mageløse] m, mageløst O.
17 lige idet] just lige m0, lige A, just lige C, lige D. 19 Sovekammeret] kamret
D. 20 han] og han m0, han A, og han C, han D. 26 Forlovelses Dage] m,
-ses. O. -ses D. A, -ses-D. C, -ses. D. 30 Glædes-Tid] Glædes Tid m0. – inde
... tæt ved død] m, død inde ... tæt ved O. 31 Kammeret] Kamret D. 33 et
Barn kuns] m, kun et Barn O, et Barn kuns AC, et Barn kun D. 35 lige bag]
lgebag m0.